Abiam

Abiam

Deşi mama lui Abiam a fost una dintre fiicele lui Israel, femeia aceasta apare, aşa cum am văzut ceva mai înainte, ca o închinătoare la idoli. Nu trebuie deci să ne mirăm de cele spuse cu privire la el: „El a umblat în toate păcatele pe care le făcuse tatăl său înaintea lui; şi inima lui n-a fost întreagă a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Dar, din cauza lui David, Domnul Dumnezeul lui i-a dat o lumină la Ierusalim, punând pe fiul lui după el şi păstrând Ierusalimul în fiinţă" (1 împăraţi 15.3-4). Deducem de aici că exemplul negativ al tatălui lui l-a făcut pe tânărul rege să se rătăcească în felul acesta. Toate acestea trebuie să constituie pentru noi ca părinţi un serios avertisment, ca nu cumva să devenim pentru copiii noştri o pricină de ruină. însă nu numai tatăl s-a făcut vinovat, pentru că dacă Duhul lui Dumnezeu găseşte cu cale să ne dea şi numele mamei sale şi să ne descrie personalitatea sa, este pentru că ea a avut un rol important în formarea caracterului copilului său. Să ne gândim încă odată la faptul că, dacă numele mamelor regilor lui Iuda şi Israel sunt notate cu toată atenţia, este din cauză că sarcina formării caracterului copilului revine, în mare parte, mamei. în copilărie, când anumite impresii se întipăresc de o manieră aparte în sufletul copilului, cine păstrează mai bine legătura cu el dacă nu mama? Nu înseamnă că, prin aceasta, diminuam cu ceva responsabilitatea capului fami-liei, ci pentru a înţelege mai bine cât de mare este şi răspunderea mamei.

Chiar şi faţă de un rege rău ca acesta, bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu se arată într-un mod deosebit. Sub domnia lui, Iuda cunoaşte o frumoasă eliberare, pentru că fiii lui Iuda „se sprijiniseră pe Domnul, Dumnezeul părinţilor lor" (2 Cronici 13.18). Unul dintre lucrurile care ne reţin atenţia la acest om care „a umblat în toate păcatele tatălui său" este acela că a avut un fiu bun: Asa. Asemenea cazuri sunt pentru mulţi o mare enigmă, însă soluţia o găsim în Sfânta Scriptură: „Din cauza lui David, Domnul Dumnezeul lui i-a dat o lumină în Ierusalim, punând pe fiul lui după el şi păstrând Ierusalimul în fiinţă" (1 împăraţi 15.4). Acest copil bun i-a fost dat din cauza lui David, deci până la a patra generaţie David a atras binecuvântarea Dom-nului asupra urmaşilor lui. De altfel, Domnul aver-tizase pe Israel că El pedepseşte ‚nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam" (Exodul 20.5). Aceasta ar trebui să ne determine a ne cerceta căile zi de zi pentru a face să coboare peste urmaşii noştri binecuvântarea, şi nu blestemul.